

Nr 216.

Av herr **Asplund**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 28 april 1926 om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.

I en den 12 innevarande januari avlämnad proposition, nr 4, har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen besluta fortsatt tillämpning under år 1929 av lagen den 28 april 1926 om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län, vilken lag skall upphöra att gälla den 1 januari 1929.

Uti infordrat yttrande har jag som bergmästare i det enda av lagen berörda bergmästaredistriktet föreslagit intagande i den ifrågasatta förlängda lagen av vissa allmänna från föreskrifterna i gällande gruvestadga avvikande bestämmelser, som självfallet böra vara desamma för de olika dispensfall, som kunna förekomma. Dessa bestämmelsers avfattning överensstämma till sin avfattning med motsvarande paragrafer i lagen den 31 maj 1918 med särskilda bestämmelser angående rätten till inmutning inom vissa län, sådan lydelsen var vid lagens upphävande den 28 april 1926, dock med de förändringar och utslutningar, som efter hand gjorts av Kungl. Maj:t vid de upprepade tillfällena, då dispens beviljats med för varje gång särskilt givna föreskrifter. Därjämte ha av mig föreslagits vissa ytterligare utslutningar, som motiverats i det yttrande, till vilket förslaget var fogat, och som finnes intaget i nu föreliggande proposition nr 4 å sidorna 4—9, till vilka jag ber att få hänvisa. Då det givetvis kan vara önskvärt, att för särskilt dispensfall vissa speciella villkor böra kunna föreskrivas, har jag till första paragrafen bifogat ett andra stycke med lydelse: »*Utöver vad sålunda föreskrives, äge Konungen för särskilt fall, där så befinnes lämpligt, vid beviljande av tillstånd för inmutning fastställa ytterligare villkor för tillgodoseende av kronans intressen.*»

Såsom av den kungl. propositionen framgår, har dels länsstyrelsen i Norrbottens län instämt i vad som anförts i mitt utlåtande (sid. 9), dels kommerskollegium (sid. 10) förklarat att »*den erfarenhet, kollegium vunnit av författningens tillämpning är av den beskaffenhet, att kollegium numera ser sig föranlåtet biträda den ståndpunkt bergmästaren intager.*»

Mot detta förslag förklarar sig kollegium hava endast några smärre erinringar till riksdagens protokoll 1928. 3 saml. 60 häft. (Nr 216—218.)

ringar att göra. I 3 § anser kollegium böra infogas det i 4 § i 1918 års lag förefintliga tillägget: »dock att inmutarens skyldighet i nämnda hänseende icke skall inträda förrän tjugu år förflutit från mutsedelns utfärdande», detta med hänsyn till intresset att bibehålla den särskilda lockelse till malmlätning, som detta tillägg i 1918 års lag åsyftade. Vidare borde i förslagets 3 § efter orden »för gruvdriften inlöst mark» inskjutas orden »däri inbegripen ersättning, som enligt 33 § gruvstadgan må hava erlagts en gång för alla». Kollegium anför vidare, att andra och fjärde styckena av 4 § synas obehöfliga, då vad i desamma föreskrives icke skiljer sig från vad gruvstadgans 17 och 18 §§ innehålla i motsvarande ämnen.

Då jag icke har anledning att gent emot dessa kommerskollegii erinringar göra några invändningar, har jag verkställt därav påkallade förändringar i det förslag till lag, som fogats såsom bilaga A till denna motion och som jag föreslår riksdagen att för sin del antaga.

Beträffande den av kollegium föreslagna förändring av 6 §, vilken i mitt förslag har samma lydelse som 12 § i 1918 års lag och överensstämmer med sista punkten av de av Kungl. Maj:t för samtliga hittills avgjorda dispensfall fastställda särskilda villkor, anser jag mig däremot böra göra en erinran, att en sådan ändring, som kommerskollegium föreslagit, om densamma skulle innebära, att bergmästare skulle kunna förpliktas godkänna överlåtelse av inmutningsrätt, utan att den mutsedel, varå samma inmutningsrätt vore grundad, företeddes med påskrift om överlåtelsen, skulle äventyra det syfte 1918 års lag ville tillgodose genom nämnda bestämmelse. Detta syfte var nämligen närmast att omöjliggöra ett oskick, som visat sig ofta förekomma, att »in blanco» transporterade mutsedlar gingo ur hand i hand, utan att i 56 § gruvstadgan föreskriven anmälan till bergmästaren gjordes. Om överlåtelse skulle godkännas efter företeende av annan handling än mutsedeln, och denna tilläventyrs funnes i överlåtets skick i annan persons hand, vilken senare i sin tur inkomme med själva den till honom överlätna mutsedeln med begäran om överlåtelsens godkännande, komme möjligen den först av bergmästaren godkända överlåtelsen att visa sig i verkligheten vara olaglig. Vad beträffar utmålstilldelning inom norra bergmästaredistriktet har åtminstone vid alla tillfällen, då jag varit utmålsförrättare, utmålet tilldelats innehavaren av en viss, vid förrättningen företedd mutsedel, resp., där två eller flera inmutare å samma dag sökt var sin mutsedel å samma fyndighet, samtliga innehavare av dessa likaberättigade mutsedlar. Ha inom ett begärt utmålsområde eljest förekommit flera olika inmutningspunkter, så har utmålet tilldelats sökanden såsom innehavare av *en viss* av motsvarande mutsedlar. Då sålunda åtminstone inom ifrågavarande distrikt inmutarerätten till visst utmål i de flesta fall hänförs till innehavaren av en mutsedel (om flera likaberättigade inmutare finnas till samtliga dessa), skulle det medföra rätt stor oreda, om mutsedeln såsom äganderättshandling beträffande inmutarerätt till viss fyndighet, den må vara utmålslagd eller icke, skulle ersättas med något annat dokument. Då en eventuell förändring på detta område under alla förhållanden torde böra företagas först i samband med antagandet av en ny gruvlag, synes det vara lämp-

ligast att för närvarande låta den formulering av lagrummet, som förefunnits ända från 1918 och tillämpats även vid alla hittills förekommande dispensfall, oförändrad bestå.

Föredragande departementschefen har i år liksom föregående år ansett, att den avfattning 1926 års lag fått, på grund därav att då icke funnits tid eller möjlighet att i lagen närmare utforma vissa regler för dispensrättens handhavande, alltjämt vore bäst ägnad att vid avgörandet av dispensfrågor låta de olika synpunkter, som krävde beaktande, fullt komma till sin rätt, ehuru väl å andra sidan erkännande måst givas, att numera föreligga ytterligare erfarenheter med avseende på den dispensprövning, som enligt 1926 års lag utövas av Kungl. Maj:t. De olägenheter, som i detta avseende påvisats i mitt yttrande (sid. 4 och 5 i propositionen), äro dels den långa tidsutdräkten och det onödiga extra arbetet med de särskilda dispenserna även beträffande villkor av allmängiltig betydelse, samt även med hänsyn till den onödigt besvärliga expeditionen av både Kungl. Maj:ts beslut och sedermera av mutsedlarna, deras publikation m. m., dels därav föranledda avbrott i malmletningsarbetet och extra kostnader för de dispens sökande, olägenheter, som inverkade fördröjande även på vederbörandes arbeten å närliggande enskild jord. Dessa olägenheter ha också vitsordats av kommerskollegium och föranlett dess tillstyrkande av särskilda bestämmelsers intagande i lagen, men hava av föredragande departementschefen underkänts såsom betydelselösa.

Gent emot den av departementschefen hävdade uppfattningen, att Kungl. Maj:t skulle äga befogenhet att för varje särskilt dispensfall fastställa de särskilda villkoren för inmutningsrätten utöver de i gällande gruvestadga föreskrivna, har kommerskollegium i yttrande redan till 1927 års proposition i ämnet (nr 66) uttalat olika mening och särskilt framhållit, att, om 1926 års lag tillämpades efter ordalydelsen, gruvstadgans allmänna bestämmelser rätteligen borde tillämpas vid meddelande av dispens, men att vid sådant förhållande kronans ställning gent emot inmutaren skulle bliva väsentligt sämre, än om 1918 års lag hade fortfarande tillämpats. Jag har också tillåtit mig att i mitt yttrande (se prop. nr 4 sid. 4 och 5) framhålla, att det lagrum, varå nämnda uppfattning angivits hava sitt stöd, 1 § i lagen den 31 maj 1916 om vissa inskränkningar i rätten att förvärva fast egendom eller gruva eller aktier i vissa bolag, *ingalunda innehåller någon bestämmelse om dispensrätt* överhuvud taget för Kungl. Maj:t *från förbud mot inmutning utan tvärtom ett ovillkorligt förbud för utländsk undersäte att »i något fall härstädes inmuta mineralfyndighet».*

Något stöd för utelämnandet i 1926 års lag av alla detaljbestämmelser kan således icke hämtas ur detta lagrum och ett sådant utelämnande strider för övrigt mot den praxis, som tillämpats vid antagandet såväl av 1855 och 1884 års gruvestadgor, som även vid de förändringar och tillägg till dessa, som beslutats vid många olika tillfällen före tillkomsten av 1926 års lag.

Det kan för övrigt med skäl ifrågasättas, huruvida icke överlämnandet till vederbörande departement (handelsdepartementet) av arbetet att för varje särskild dispens avfatta alla de villkor, som böra ifrågakomma utöver be-

stämmelserna i gällande gruvstadga, kan medföra vissa risker. I sådant hänseende kan ju påpekas, att i de första dispensbestämmelserna (se bilaga B) i punkt 4 stadgandet om den frist, inom vilken kronan ägde anmäla sig för jordägarandelens begagnande, intogs ur 1918 års lag utan tanke därpå, att tiden för malms blottande och utmålsansökans ingivande förlängts från däri föreskrivna maximitid av två år till i gruvstadgan medgivna maximitid av fem år, varigenom den risken uppstod för kronan, att fristen skulle kunna utlöpa redan före utmålsläggningen, alltså före den tid, då i regeln jordägaren får sitt första tillfälle att taga del av fyndighetens brytvärdhet och eventuellt framställa krav på fullständigare blottningsarbeten före utmålsbeviljande, en risk, för vilken gällande gruvstadga skyddar den enskilde jordägaren. Det torde vara självklart, att ur sådana synpunkter det är långt fördelaktigare, att de bestämmelser, som till följd av sin natur böra gälla lika för alla dispensfall, finnas intagna i lagen. Granskar man de särskilda bestämmelserna i det vid denna motion fogade förslaget, skall man finna, att de böra vara tillämpliga i varje fall. Då de hava framgått såsom ett resultat av 1918 års lagbestämmelser och de justeringar av dessa, som framkommit vid behandlingen av de olika dispensfall, som förekommit efter antagandet av 1926 års lag, och då de förordats av det mest sakkunniga ämbetsverket, kommerskollegium, och då de icke i någon realdetalj blivit bemötta av departementschefen, torde man möjligen kunna hysa en viss förhoppning, att desamma måtte befinnas värda att upptagas till saklig detaljprövning.

Under återopande av vad här ovan anförts får jag alltså hemställa,

att riksdagen ville, under förklaring att Kungl. Maj:ts proposition nr 4 till innevärande års riksdag icke kunnat av riksdagen i oförändrat skick antagas, för sin del antaga härvid såsom bilaga A fogade förslag till lag om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.

Stockholm den 21 januari 1928.

C. I. Asplund.

Bilaga A.

Förslag

till

Lag

om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.

Häri genom förordnas, att med avseende å rätten till inmutning av mineralfyndigheter å sådan inom Norrbottens, Västerbottens och Jämtlands län belägen kronojord, som ej innehaves under ständig besittningsrätt eller är anslagen till boställe, skola följande bestämmelser gälla:

1 §.

Inmutning för annans än kronans räkning må ej ske utan Konungens för särskilt fall givna tillstånd, och skola med avseende å inmutning samt de rättigheter och förpliktelser, som därav föranledas, föreskrifterna i 2—6 §§ härneda jämte bestämmelserna i gruvstadgan den 16 maj 1884 lända till efterrättelse, de sistnämnda i den mån de äro förenliga med denna lag och i motsvarande tillämpning, där sådan av förhållandena påkallas.

Utöver vad sålunda föreskrives, äge Konungen för särskilt fall, där så befinnes lämpligt, vid beviljande av tillstånd för inmutning fastställa ytterligare villkor för tillgodoseende av kronans intressen.

2 §.

I mutsedel, som utfärdas för inmutning, varom i 1 § förmäles, skall erinran göras om att inmutarens rätt är begränsad genom stadgandena i denna lag.

3 §.

Inmutare, varom i 1 § förmäles, skall vara underkastad de förändrade bestämmelser, som genom ny lagstiftning kunna bliva fastställda och hava avseende å rätten att nyttja den genom inmutningen uppkomna gruvanläggningen eller gruvdriftens bedrivande å densamma; dock att inmutarens skyldighet i nämnda hänseende icke skall inträda förrän tjugu år förflutit från mutsedelns utfärdande. För den händelse genom blivande lagstiftning rätt att bearbeta mineralfyndighet göres beroende av särskilt tillstånd samt upptäckare av fyndighet medgives företräde till erhållande av dylikt tillstånd, skall sådan företrädesrätt tillkomma inmutaren för den genom inmutningen uppkomna gruvanläggningen. Därest enligt ny lagstiftning företrädesrätt, varom ovan förmäles, icke skulle tillkomma upptäckare av mineralfyndighet samt inmutaren av sådan anledning skulle gå förlustig rätten till gruvan, skall inmutaren vara berättigad till ersättning för värdet av för gruvdriften inlöst mark, däri inbegripen ersättning, som enligt 33 § gruvstadgan må hava erlagts en

gång för alla, och av byggnader och övriga anläggningar, som äro erforderliga för den fortsatta gruvedriften, ävensom för kostnaden för blottläggning och tillredning av mineraltillgångar, vilka vid hans avträdande av gruvan ligga färdiga för brytning. Inmutaren skall vara underkastad, vad den nya lagstiftningen kan komma att stadga angående sättet, huru dylik ersättning i händelse av tvist skall fastställas.

4 §.

Med avseende å fyndighet, som inmutats enligt 1 §, äge kronan anmäla sig till begagnande av sin jordägarandel inom fem år från det avskrift av mutsedeln på grund av föreskriften i 13 § 1 mom. gruvestadgan blivit ingiven till Konungens Befallningshavande; *dock erfordras i intet fall, att sådan anmälan göres tidigare än inom ett år från den dag förrättning, varigenom utmål blivit utlagt för fyndigheten, avslutats.*

Från den tid kronan bevisligen hos inmutaren gjort anmälan om begagnande av sin jordägarandel, njute kronan delaktighet i anläggningen, dock med förbindelse att vidkännas motsvarande andel i alla kostnader, som för arbetets bedrivande därefter erfordras, ävensom att i enahanda förhållande ersätta värdet av *för gruvedriften inlöst mark* och de för arbetet nödiga och nyttiga byggnader, redskap och förråd, som dessförinnan blivit anskaffade. I kostnad, som inmutaren haft för fyndighetens undersökning och blottande, vare kronan ej skyldig taga del.

5 §.

För fyndighet, som inmutats enligt 1 §, må utmål icke läggas på annan mark än sådan kronan tillhörig jord, som avses i denna lag.

6 §.

Då inmutning skett enligt 1 §, vare överlåtelse av inmutningsrätten icke giltig, med mindre bergmästaren å mutsedeln gjort anteckning om överlåtelsen. För verkställandet av sådan anteckning skall mutsedeln bifogas, när anmälan enligt 56 § gruvestadgan göres om överlåtelsen. Därest den, till vilken överlåtelsen skett, icke äger att utan Konungens tillstånd förvärva eller bearbeta mineralfyndighet samt dylikt tillstånd icke erhållits, skall bergmästaren förvägra anteckning, varom ovan förmäles.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1928 och skall upphöra att gälla den 1 januari 1930. Genom denna lag upphäves lagen den 28 april 1926 om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län.

Bilaga B.

Arskrift.

Kungl. Maj:ts resolution, given Stockholms slott den 10 december 1926 å nedan omförmälda ansökning.

Skellefteå gruvaktiebolag har anhållit om tillstånd att under en tid av tre år verkställa inmutning inom ett å ansökningen bifogad kartskiss med röd färg angivet område av kronoparken Storäliden inom Jörns socken av Västerbottens län.

Häröver hava infortrade utlåtanden avgivits dels den 20 oktober 1926 av länsstyrelsen i Västerbottens län, som därvid överlämnat ett yttrande från bergmästaren i norra bergmästardistriktet, däri denne bland annat meddelat, att Skellefteå gruvaktiebolag i en till bergmästarämbetet den 18 augusti 1926 inkommen ansökning anhållit om mutsedlar å tre nyupptäckta svavelkisanledningar, benämnda Storäliden nr 1, 2 och 3 och belägna, enligt en till ämbetet insänd, yttrandet åtföljande karta, i nordöstra hörnet av det i nu föreliggande ansökning omförmälda området av kronoparken Storäliden dels ock den 24 november 1926 av kommerskollegium, som därvid fogat ett yttrande i ärendet den 13 i samma månad av Sveriges geologiska undersökning.

Kungl. Maj:t bifaller med stöd av lagen om inskränkning i rätten till inmutning inom vissa län den 28 april 1926 (nr 88) på det sätt ansökningen, att inmutning i de ovan omförmälda, hos bergmästaren i norra bergmästaredistriktet gjorda ansökning avsedda tre svavelkisfyndigheterna å kronoparken Storäliden, benämnda Storäliden nr 1, 2 och 3, må ske för Skellefteå gruvaktiebolags räkning, under villkor, att med avseende å inmutningarna samt de rättigheter och förpliktelser, som därav föranledas, skola lända till efterrättelse föreskrifterna i punkterna 1—8 här nedan jämte bestämmelserna i gruvestadgan den 16 maj 1884, de sistnämnda i den mån de äro förenliga med föreskrifterna här nedan och i motsvarande tillämpning, där sådan av förhållandena påkallas.

1. I mutsedel, som på grund av detta tillstånd utfärdas, skall erinran göras om att inmutarens rätt är begränsad genom de nu meddelade villkoren.

2. Inmutaren skall vara underkastad de förändrade bestämmelser, som genom ny lagstiftning kunna bliva fastställda och hava avseende å rätten att nyttja den genom inmutningen uppkomna gruvanläggningen eller gruvdriftens bedrivande å densamma; dock att inmutarens skyldighet i nämnda hänseende icke skall inträda förrän tjugu år förflutit från mutsedelns utfärdande. För den händelse genom blivande lagstiftning rätt att bearbeta mineralfyndighet göres beroende av särskilt tillstånd samt upptäckare av fyndighet medgives företräde till erhållande av dylikt tillstånd, skall sådan företrädesrätt tillkomma inmutaren för den genom inmutningen uppkomna gruvanläggningen.

Därest enligt ny lagstiftning företrädesrätt, varom ovan förmåles, icke skulle tillkomma upptäckare av mineralfyndighet samt inmutaren av sådan anledning skulle gå förlustig rätten till gruvan, skall inmutaren vara berättigad till er-

sättning för värdet å byggnader och övriga anläggningar, som äro erforderliga för den fortsatta gruvdriften, ävensom för kostnaden för blottläggning och tillredning av mineraltillgångar, vilka vid hans avträädande av gruvan ligga färdiga till brytning. Inmutaren skall vara underkastad, vad den nya lagstiftningen kan komma att stadga angående sättet, huru dylik ersättning i händelse av tvist skall fastställas.

3. När inmutning skett, äger inmutaren uteslutande rätt att inom det inmutade området eller utmålet bearbeta och tillgodogöra sig såväl den inmutade mineralfyndigheten som andra enligt gruvestadgan inmutningsbara mineral med undantag av järnmalm.

Förutom de mineral, vilka inmutaren, efter vad nu är sagt, äger tillgodogöra sig, må järnmalm ävensom övriga mineraliska ämnen inom det inmutade området eller utmålet även av honom brytas, i den mån sådant är erforderligt för gruvarbetets ändamålsenliga drivande, och äge inmutaren därav använda, vad som behöves för gruvdriftens ändamål. Brutna järnmalm, som sålunda icke användes, må inmutaren icke utan Kungl. Maj:ts tillstånd behålla. Andra brutna mineral, som icke användas för gruvdriftens ändamål, må inmutaren behålla, så framt de icke av Kronan mot erläggande av gottgörelse för brytnings- och uppfodringskostnader, avhämtas inom ett år efter tillsägelse. Uppstår tvist om beloppet av sådan gottgörelse, skall stadgandet i tredje stycket av 8 § gruvestadgan lända till efterrättelse.

Därest brytning av järnmalm visas vara erforderlig för gruvarbetets ändamålsenliga drivande, vare inmutaren berättigad att få sig av Kronan anvisat lämpligt område i närheten av utmålet för att användas till upplagsplats för sådan malm, till den del densamma icke användes för gruvdriftens ändamål. Anvisning av dylikt område äge inmutaren påkalla vid utmålsförrättningen eller i den ordning, som i 35 § gruvestadgan sägs. För begagnande av område, varom nu är fråga, vare inmutaren icke skyldig att utgiva ersättning.

4. Med avseende å fyndighet, varom nu är fråga, äge Kronan anmäla sig till begagnande av sin jordägarandel inom fem år från det avskrift av mutsedeln på grund av föreskriften i 13 § 1 mom. gruvestadgan blivit ingiven till länsstyrelsen i Västerbottens län.

Där Kronan ej begagnar jordägarandelen, skall inmutaren njuta densamma till godo med förpliktelse att för varje kalenderår från och med året efter utmålsläggningen, inom mars månad nästföljande år, till Kronan erlägga den i tredje stycket av 17 § gruvestadgan angivna avgäld.

Från den tid Kronan bevisligen hos inmutaren gjort anmälan om begagnande av sin jordägarandel, njute Kronan delaktighet i anläggningen, dock med förbindelse att vidkännas mötsvarande andel i alla kostnader, som för arbetets bedrivande därefter erfordras, ävensom att i enahanda förhållanden ersätta värdet av de för arbetet nödiga och nyttiga byggnader, redskap och förråd, som dessförinnan blivit anskaffade. I kostnad, som inmutaren haft för fyndighetens undersökning och blottande, vare Kronan ej skyldig att taga del.

Uppstår tvist om beloppet av den ersättning Kronan bör giva, gånge med bestämmandet därav enligt 12 § gruvestadgan, och Kronan njute icke desto mindre under tiden sin andel i anläggningen till godo.

5. För fyndigheterna må utmål icke utläggas på annan mark än sådan Kronan tillhörig jord, som icke innehaves under ständig besittningsrätt eller är anslagen till boställe.

6. Har inmutning skett, skall lösen för mark, som inmutaren förklarar sig för utmålet behöva för sitt arbete ovan jord, ävensom sådan ersättning en gång för alla, varom 33 § gruvestadgan handlar, icke erläggas förrän med anledning av bestämmelserna i ny lag, varom ovan i punkt 1 förmåles, dylik lösen och ersättning må hava blivit fastställd; dock skall inmutaren enligt be-

stämmelserna i gruvestadgan vara skyldig lämna full ersättning för å området uppförd byggnad eller annan anläggning, som genom gruvdriften varder onyttig, ävensom för värdet av därå växande skog, i den mån Kronan icke kan tillgodogöra sig densamma.

Intill dess i övrigt lösen och ersättning blivit fastställd, skall inmutaren såsom gottgörelse för begagnandet av den mark han tager i anspråk inom utmålet, för skada och intrång samt för väg och plats för kraftledning för varje år förskottsvis erlägga avgift till Kronan ävensom till envar annan, vilkens rätt är i fråga. Storleken av sådan avgift skall vid utmålsläggningen bestämmas av förrättningsmannen och gode männen.

Därest, på sätt i 35 § gruvestadgan sägs, efter utmålsförrättningen för inmutaren yppas behov av ytterligare mark inom utmålet eller det visar sig nödigt, att väg till gruvan upptages eller plats för kraftledning beredes, skall på enahanda sätt årlig avgift därför bestämmas.

I händelse Kronan efter utmålsförrättningen anmäler sig till begagnande av sin jordägarandel, varde genom beslut, som på ansökan meddelas av bergsmästaren, till Kronan utgående avgift minskad i förhållande till den andel, varmed Kronan ingår i gruvföretaget.

Varder gruvanläggningen övergiven, innan full lösen eller ersättning blivit fastställd, vare inmutaren skyldig utgiva gottgörelse för all skada, som för framtiden uppkommit genom gruvanläggningen eller arbetet därstädes. Under tiden, till dess denna gottgörelse blivit erlagd, ansvare inmutaren för fulla beloppet av den årliga avgift, som kan hava bestämts att utgå till den skadelidande. Yppas tvist om gottgörelse, varom nu är fråga, gånge med bestämmandet därav som i 12 § gruvestadgan sägs.

7. Som säkerhet för erläggande av avgift, varom i föregående punkt förmäles, skall inmutaren, inom trettio dagar efter det avgiften blivit bestämd, ställa borgen av minst två löftesmän, de där borga en för bägge och bägge för en såsom för egen skuld, och vilkas vederhäftighet är för länsstyrelsen i Västerbottens län känd eller behörigen styrkt. Sådan borgen skall gälla för minst fem och högst åtta år.

Om inmutaren sådant föredrager, må i stället för borgen nedsättas säkerhetshandlingar, som av länsstyrelsen godkännas, i värde motsvarande avgiften för tre år.

Minst ett år före utgången av den tid, för vilken borgen gäller, skall inmutaren avlämna ny säkerhet av den beskaffenhet, som förut är nämnd. Dör löftesman eller finner länsstyrelsen, att löftesman icke vidare kan anses för vederhäftig eller eljest att ställd säkerhet icke längre kan anses tillräcklig, skall inmutaren inom tre månader efter erhållet föreläggande avlämna ny säkerhet eller den ytterligare säkerhet, länsstyrelsen kan bestämma.

Försummar inmutaren att inom föreskriven tid ställa säkerhet, som ovan sägs, må länsstyrelsen förordna om inställande av arbetete inom utmålet till dess säkerhet, som finnes antaglig, blivit anskaffad.

8. Då inmutning skett, vare överlåtelse av inmutningsrätten icke giltig, med mindre bergmästaren å mutsedeln gjort anteckning om överlåtelsen. För verkställandet av sådan anteckning skall mutsedeln bifogas, när anmälan enligt 56 § gruvestadgan göres om överlåtelsen. Därest den, till vilken överlåtelsen skett, icke äger att utan Kungl. Maj:ts tillstånd förvärva eller bearbeta mineralfyndighet samt dylikt tillstånd icke erhållits, skall bergmästaren förvägra anteckning, varom ovan oförmäles.

GUSTAF.

Felix Hamrin.

